

tasraad, studentenpredikanten e.a.), en een ruime voorziening voor het bijeen kunnen zijn in kleine en grotere groepen, niet alleen van de bewoners der voren genoemde flats doch ook van de overige studenten van de Vrije Universiteit; c. een sporthal voor het beoefenen van talrijke zgn. binnensporten. Sportvelden zijn niet op hetzelfde terrein mogelijk, maar het laat zich aanzien, dat niet ver van deze „studentencampus” voldoende mogelijkheden voor beoefening van de buitensport aanwezig zullen zijn.

Tot zover dr. Vermeyden in het V.U.-blad van december 1961. Nu we het toch over oude V.U.-bladen hebben. in Helpende Handen van februari 1963 had dr. Vermeyden een boeiend relaas onder de titel „Van tuinhuis naar torenflats” en bij die gelegenheid hebben wij als V.U.-bladlezers eigenlijk afscheid genomen van het oude „spie”: het hospitium, eens gevestigd in — en al gauw achter — het bekende V.U.-gebouw aan de Keizersgracht waar een paar gymnastiektoestellen in de tuin de voorlopers vormden van de imposante sporthal van straks.....

Terug naar het bouw bureau van de V.U. (want we zitten nog steeds in de kamer van de heer Van Aalst). Ik verneem dat er voor het studentencentrum al een be-

heerder is benoemd: de heer E. Buitink. En de heer Aertsen vertelt me dat een kamer negentig gulden huur per maand kost. Dat is, vind ik, voor Amsterdamse begrippen weinig. Tja, er wonen heel wat V.U.-studenten goedkoper, maar dan echt niet op een centraal verwarmd vertrek met vrij gebruik van douche en keuken! Consul Aertsen en ik raken aan de praat over 't voor en tegen van op een zolderkamertje wonen, maar dan in de binnenstad, óf in het gerieflijke, goed geoutilleerde studentencentrum, maar dan helemaal aan de Kalfjeslaan. Overigens... te zijner tijd is de Kalfjeslaan dichter bij de V.U.-gebouwen dan het centrum van Amsterdam.

Maar nu is het rondom het studentencentrum-in-aanbouw nog echt wat je noemt woest en ledig, waarschuwt de heer van Aalst, die daarop de heer Faber en mij vraagt wél te bedenken dat wat nu nog een modderige toestand is — „spierklei” legt hij deskundig uit — weldra een sierlijke toegangsweg hoopt te zijn.

Even later (we hebben het bouw bureau waar ook directeur ir. C. A. Doets zijn werkkamer heeft, verlaten) maken we van zeer nabij kennis met de „spierklei”... maar de heer Van Aalst, die voorop loopt,

De heer K. van Aalst (midden) met zijn medewerkers B. Koelink (rechts) en C. Spierdijk (links). De heer Van Aalst onderbreekt even zijn rondleiding door de studentenflat, om wat met zijn assistenten te bespreken.

